

Jak jsem se setkal s Barabiášem

Konečně vím, odkud se berou všechny sladkosti!

Bylo mi tehdy kolem patnácti, netuším přesně – určitě jsem ale nepřekročil hranici sedmnácti let. Pamatuju si ten den, o kterém budu vyprávět, naprosto přesně.

Máma a táta mě vytáhli ven z domu, byla sobota. Musel jsem s nimi na procházku a pak na nějaký hrad na prohlídku, toho všeho mi byl čert dlužnej. Vědí, že nemám rád ani procházky, ani výstavy ani nic podobného. I když – vědí? Já jim to vlastně nikdy neřek, nechci je urazit.

Jasný, opravdu mě to nudilo. Jako každýho kluka v mém věku, pokud to teda není nějaký mega šprt nebo historický nadšenec.

Šli jsme na procházku lesem a to byla další věc, kterou nesnáším. Takže jsem kráčel s hlavou skloněnou a vlácel jsem se metr za rodiči. Máma se na mě každých pět minut otočila a řekla něco ve smyslu: „Není tu nádherně?“

Jo, asi bylo. Já to nevnímám.

Konečně jsme dospěli k tomu hradu, takže jsem si mohl sednout na lavičku a vymluvil jsem se na to, že mě bolí noha, abych nemusel šlapat schody do věže.

Mámu i tátu to zjevně mrzelo, ale nakonec zašli koupit vstupenky a zmizeli ve vchodu do kamenné věže. Chvilí jsem seděl na lavičce a čekal. Dlouho se nevraceli. To se, kruci, vydržej tak dlouho dívat z té rozhledny, co je nahoře?! Na krajinu můžou zírat v noci – já chci domů!

Pak mi to už nedalo a vešel jsem dveřmi dovnitř. Ocitl jsem se v kruhové kamenné místnosti se dvěma vcelku malými dveřmi. Pár okamžiků jsem naslouchal, jestli už nejdou, abych stihl uprchnout zpátky na lavičku. Ale nebylo po nich ani vidu ani slechu.

Netušil jsem, jakými dveřmi vlastně vstoupili a tak jsem zkusil nejdřív jedny – a ty byly zamčené. Pak jsem zkusil ty druhé – a ty určitě v tu chvíli byly kouzlem taky zamčené, protože to byly ty, kterými vešli. Ale já se tam prostě nedostal! Tak jsem zkusil znovu ty druhé, opatrně je otevřel – a vypadl jsem přímo na obrovskou hromadu sladkostí.

Trochu mě to překvapilo – nikde žádný schody. Vyplivl jsem několik karamelů. Už mi nebylo osm ani třináct, nemusel jsem se furt cpát cukrovím. Ale kdyby bylo, myslím, že bych se cítil jako v Paradise City.

Dveře se za mnou zavřely téměř hned. Ale já to nevnímám. Asi jsem byl duchem furt na tý nudný procházce.

Místnost byla malá – jen o něco větší, než ta předtím a taky do kruhu. A měla vysoký strop, a až k němu se kupily sladkosti. Pokusil jsem se postavit. Nejde to zrovna nejlíp, když vezíte po krk v bonbónech. A když už se mi to konečně podařilo, cosi se mi s řevem zapletlo do vlasů a začalo mě za ně tahat!

Než jsem se nadál, byl jsem úplně nahoře u stropu a ječel jsem bolestí.

„Pusť mě! To bolí! Prosím, pusť mě! Ať jsi, kdo jsi!“

Snažil jsem se rukama sáhnout po té věci, co mě sem vynesla, ale ono to prostě uhýbalo!

„Prosím, pusť mě!“

„Přišel sis nakrást sladkosti, kluku?!“ Byl to tenký hlásek.

„Co?! Ne! Ani náhodou! Já ani nevím, kde to jsem a jak jsem se sem dostal! Pusť mě!“

Ta věc mě snesla kousek dolů a pak pustila do hromady čokoládových tyčinek. Jasně jsem zaslechl křupnutí, jak ty horní neunesly mojí váhu. Ale staral jsem se o důležitější věci – například o moje vlasy! Měl jsem pocit, že mi hoří hlava.

„Jak se jmenuješ, kluku? A proč jsi přišel? Vzkazuješ mi něco od víly?“

Zase ten hlas. Zvedl jsem oči, ruce ve vlasech masírujíc si kebuli, abych trochu uklidnil podrážděnou kůži a co nevidím – asi metr ode mě si tu sedí poklidně na hromadě sladkostí malej temnej netopýr, usmívá se jako by se nechumelilo a mě hoří hlava!

„Já žádnou vílu neznám?!“ šklebil jsem se.

„A jak jsi se sem teda dostal?“

„Já sám nevím! Mě by spíš zajímalo jak to, že umíš mluvit!“ Ted' jsem se už spíš mračil.

Netopýr pokrčil rameny. „Já jsem Barabiáš, kouzelný netopýrek. Dělán pro děti sladkosti.“

„To bys na děti měl bejt v tom případě i hodnej, ne?“ vyprskl jsem a dál si hladil hlavu.

„Ale ty už přece nejsi dítě, nebo snad ano?“

„Je mi patnáct!“ řekl jsem. „Nedělej ze mě dědu!“

„Pardon,“ omluvil se Barabiáš. „Tak teda přerostlé dítě.“

Zašklebil jsem se, ale nic jsem neříkal. Barabiáš na mě dlouhou dobu zíral a mě došlo, že bych se měl taky představit.

„Mimochodem - jsem Lukáš Lakota.“

„Aha!“ vyjekl Barabiáš. „Ten jedlík sladkostí z toho horního bytu v domě v Benešově?“

„Bylo to před třemi roky!“

„Všiml jsem si, že ti už žádné sladkosti neposílám,“ řekl Barabiáš klidně. „Je to škoda.“

„Ani ne, jsem rád, že jsem zhubnul.“

Ted' se zašklebil Barabiáš. „Můžu ti to vynahradit.“

„Cože?“

Barabiáš ke mně přiletěl. Ošival jsem se, ale on mě tentokrát našťestí uchopil za ramena a letěl se mnou někam na druhou stranu místnosti, kde byl stůl a stužky a pytlíčky.

„Tady vážu sladkosti,“ usmál se.

„Ty tu máš i komp?“

„Samozřejmě,“ přikývl Barabiáš. „To když se nudím.“

Rozhlédl jsem se kolem. „To se ale asi moc nenudíš.“

„Ale ano, každý občas nemá co dělat. Chceš si to vyzkoušet?“

„Rád bych, ale už musím domů.“

„Pardon, Lukáši, ale odtud se jen tak nedostaneš.“

„Co?!“

„No, dá se jít dveřmi dovnitř, ale nemůžeš jít ven. Ze začátku jsem tu taky netvrđnul rád!“

„Tak co mám asi jako dělat? Rodiče mě už určitě hledají!“

„Zavolám víle,“ řekl Barabiáš. Já se radši ani neptal, kdo ta víla je. Na chvíli někam zmizel, a když se vrátil, netvářil se šťastně.

„Tak ted' nemůže. Přijde později.“

„A co já tu do té doby budu dělat?!“

„No, víš,“ usmál se Barabiáš. „Jíst nebo balit!“

„Tak už jsem si to vynahradil. Ty sladkosti mi chyběly!“ usmíval jsem se, když jsem odložil obal od dnes už zcela určitě poslední karamely.

Barabiáš přikývl, zatímco dělal mašličku na dalším balíčku. Pořád jsem ještě nemohl uvěřit, že tu trčím s mluvícím netopýrem. Ale nebylo to tak zlé. A docela jsme si rozuměli. Proto když přišla víla, bylo mi trochu smutno, že ho musím opustit.

„Vítám tě, Lukáši.“

Víla byla oblečená v modrých šatech, měla dlouhé zlaté vlasy a hlas jako zvon. Objevila se u nás zničehonic, vzala mě za ruku a šla se mnou zpátky ke dveřím. Připadal jsem si v tu chvíli trochu jako idiot a bylo to všechno divný. Ale určitě se mi to nezdálo. Ohlížel jsem se, kde se Barabiáš zatoulal. Že by se ani nerozloučil?

Víla se na mě otočila ve chvíli, kdy jsem chtěl opustit místnost, a usmála se. „Je dobře, že jsi přišel. Trochu jsi Barabiáše povzbudil. A je dobře, že jsi snědl zase nějaké sladkosti. Čím jsou děti starší, tím méně jedí sladkosti a už nevěří na netopýří poklad.“

Přešel jsem to mlčením a už jsem se chystal ven, když mě někdo zase zatahal za vlasy, tentokrát jemně. Před obličejem se mi objevil Barabiáš a držel v nožičkách průhledný balíček se sladkostmi.

„Tumáš, cvalíku... a měj se hezky! Rád jsem tě poznal!“

„Jsem Lukáš,“ zašklebil jsem se. „A neříkej mi cvalíku!“

„Ve svých třinácti letech jsi jedl – „

„Já to nechci vědět,“ zachechtal jsem se. „Ale slibuju, že budu jíst sladkosti i dál. I když ne po tunách jako ve třinácti.“

Barabiáš se usmál a já ho pohladil po hlavě. Pak jsem se s nimi rozloučil a vyšel zpátky do té kruhové místnosti, kterou jsem spatřil jako první. Dveře se za mnou zavřely a já stiskl balíček sladkostí, abych věděl, že to celé nebyl jenom sen.

Jenže zrovna jsem přišel, když rodiče vycházeli z věže.

„Už tě noha nebolí, nebo co?!“ osopila se na mě máma, vzala mě za bundu a táhla ven.

Já nevnímal. Byl jsem asi zpátky na procházce. Ale balíček jsem držel dál a zíral jsem na něj. Jsem asi jediné dítě, které ví, odkud se berou sladkosti.

„To byla hezká pohádka, tati,“ řekl malý Tomáš Lakota, ležíc ve své postýlce a mrkajíc na svého otce.

„Myslím si ale, že na Barabiáše děti nezapomínají. Ani rodiče.“

„Já si taky myslím,“ odpověděl jsem a pohladil ho po hlavě.

„Řekneš mi tu pohádku ještě někdy?“

„Samozřejmě. A teď už jdi spát.“

„Ano, tati,“ řekl synek, zachumlal se do peřin. Když jsem se zvedl a odcházel, ještě jsem zaslechl, jak se ptá:

„A tati, ty jsi teda nezapomněl?“

„Jasně, že ne. To by Barabiáše mrzelo.“

Synek se usmál a zavřel oči.

Já odcházel s dobrým pocitem. Synkovi jsem ten příběh mohl říci.

Jen škoda, že si myslel, že je to opravdu jenom pohádka.

autorka: Johana Timplová, 14 let, Týnec nad Sázavou

3. místo v soutěži „Jak jsem potkal netopýry“ (kategorie do 15 let)